

Дѣдо Господь се усмихналъ, поклатилъ глава, обърналъ се къмъ ангела и му рекълъ:

— Значи ти не искашъ да изпълнишъ волята ми?.. Тогазъ за наказание ще отидешъ хей тамъ горе на планината, която е покрита съ снѣгъ... Ще ровишъ снѣга, ще ровишъ, до като намѣришъ единъ бѣлъ валчестъ камъкъ подъ снѣга... Намѣришъ ли го, ще ми го донесешъ.

Ангелътъ навелъ глава посраменъ, па литналъ и отишълъ на планината. Ровилъ снѣга, ровилъ и намѣрилъ камъка. Грабналъ го, литналъ назадъ и стигналъ при Дѣда Господа.

— Ето камъка, Дѣдо Господи! — казалъ той.

— Счупи го! — рекълъ му Дѣдо Господь.

Арахангелъ Михаилъ ударилъ бѣлия камъкъ о другъ голѣмъ камъкъ, счупилъ го и се смаялъ, като видѣлъ въ срѣдата на камъка да мърда живо червейче. Ангелътъ гледалъ смаянъ ту червейчето, ту Дѣда Господа. А той се усмихналъ и рекълъ:

— Кой се грижеше за това червейче въ камъка подъ снѣга горе въ планината?...

— Господь се грижеше!

— Така!... Господь ще се погрижи и за това детенце... А майка му е болна отъ лоша болестъ. Тя не бива да закърми детето...

Дѣдо Димо въздъхна дълбоко и замлъкна... А следъ малко добави:

— Господь ще се погрижи, синко, и за твоитѣ малки братчета и сестричка сирачета... Но грѣхота е той да се грижи за тѣхъ, докато ти си живъ и здравъ!.. Ти не бива да се отчайвашъ... Ти, храбриятъ и уменъ Дѣлчо... А я си помисли за Ангелчо! Това сираче нѣма нийде никого въ свѣта и пакъ живѣе, смѣе се, пѣе и се радва...

Дѣлчо дигна глава и погледна стареца... Стори му се, че нѣкаква черна превръзка падна отъ очитѣ му и той прогледна съ свѣтълъ погледъ... Погледъ, въ който се четѣше безкрайна благодарностъ къмъ умния старецъ и бликаше чудна обичъ къмъ своитѣ близки, къмъ цѣлия свѣтъ... И докато преди единъ часъ Дѣлчо смѣташе, че вече нѣма защо да живѣе, сега виждаше, че той трѣбва да живѣе и да помага на свои и на всички, които иматъ нужда...